

Nem építkezés házat

Kirinek - monomán

Jödögéltel, s mint a lepke röpködött
céltalan szemed a föld fölött.
Hol itt pihenél meg, hol ott -
fénylél a körülököd.

Vetszél a folyton-más vidék,
a folyton-más hegyek, felők és fák simét
vörösre piros esti nap,
a más ízű fűek, melyek bökörök alvó szájadent.

Meghőzönted szépen nyughelyed:
egy-egy éjszakára elfeledt,
betakart pár ére mint egy szerető,
fissen bírtál engedékeny karjából élő.

Lejzeme bel lett, és a der fehér
bundáját búrta föl a fű, s a szél
láthatatlan éleket sodort,
s hordta a fész, ritka port.

Akkor megállhal, s teneket
süttel a didergő táj felett,
társat kerestél, házat, és házat -
forgatta szivedben a fagy hideg vasat.

Szép volt a teno és jött a fars,
már-már épült a ház,
elment a társ, és szemedől a ház,
farsal, és szárból a ház.